

Sygn. akt I C 478/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło - Maciejewska

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2017 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o odszkodowanie w kwocie 9 133,82 zł

I/ umarza postępowanie, co do kwoty 60 zł;

II/ w pozostałej części powództwo oddala;

III/ zasądza od powódki **A. K.** na rzecz strony pozwanej (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** kwotę **2 417 zł** tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę **1 403,97 zł** tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 9.133,82 zł wraz z odsetkami od dnia 3.11.2015r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za doznaną szkodę powstałą w związku z uczestnictwem w kolizji drogowej w dniu 01.10. 2015 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania wskazała, że w dniu 01.10. 2015 roku, doszło do zdarzenia drogowego, w którym został uszkodzony samochód marki P. (...) nr rej. (...) należący do powódki. Sprawcą zdarzenia był P. S. (1) kierujący pojazdem marki M. (...) nr rej. (...), ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w firmie strony pozwanej. Do kolizji doszło na drodze P.-B., przy czym powódka w krytycznym czasie poruszała się drogą z pierwszeństwem przejazdu, a P. S. (1) drogą podporządkowaną, jednakowoż nie ustąpił on pierwszeństwa powódce, w wyniku czego doszło do rzeczony kolizji.

Niezwłocznie po zaistniałym zdarzeniu powódka dokonała telefonicznego zgłoszenia szkody, przy czym potwierdzenie zarejestrowania przez pozwaną istotnej szkody pod numerem (...) nastąpiło w dniu 03.10.2015 r. Powódka zgłosiła stronie pozwanej dodatkowe roszczenia związane z poniesionymi wydatkami, tj. transport uszkodzonego pojazdu - 350 zł oraz podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego - 60 zł.

Pismem z dnia strona pozwana zawiadomiła powódkę o odmowie zaspokojenia zgłoszonego przez nią roszczenia, podnosząc w uzasadnieniu swojej decyzji, iż zgłaszane uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w wyniku kolizji z pojazdem marki M. (...) w okolicznościach deklarowanych w zgłoszeniu.

Dochodzona kwota stanowi sumę kosztów naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 01.10.2015 r. pojazdu powódki (8.723,82 zł) wraz z pozostającymi w adekwatnym związku przyczynowym z istotnym zdarzeniem wydatkami na transport uszkodzonego pojazdu (350 zł) oraz podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego (60 zł).

Strona pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Motywuując swoje stanowisko wskazała, iż brak jest podstaw do zaspokojenia roszczeń powódki. Wskazała, że nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe w pojeździe marki P. (...) o nr rej. (...), gdyż nie mogły one powstać w opisanych przez powódkę okolicznościach. Dlatego też strona pozwana odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za powstałą szkodę.

Na rozprawie w dniu 06 września 2016 roku powódka ograniczyła żądanie o kwotę 60 zł, której dotyczy faktura z dnia 13.10.2015 r. nr (...) wraz z odsetkami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. K. była w dniu 01.10.2015 r. właścicielem samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. (...), zaś P. S. (1) właścicielem samochodu marki M. (...) o numerze rej. (...). W dniu 01.10.2015 roku pojazd P. S. (1) był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Okoliczności niesporne.

W dniu 01.10.2015 r. świadek P. S. (1) oraz powódka sporządzili oświadczenie, w którym stwierdzono, że P. S. (1), jadąc samochodem marki M. (...) nr rej. (...) z D. w kierunku B. około godz. 21.00 nie ustąpił pierwszeństwa jadącej z P. samochodem marki P. (...) nr rej. (...). W wyniku kolizji został uszkodzony lewy bok samochodu M. i prawy bok samochodu P.. Oświadczenie to podpisała powódka i P. S. (1).

Dowód:

- kserokopia oświadczenia z dnia 01.10.2015 r. – k.9
- zeznania świadka P. S. (1) – k.57;
- przesłuchanie powódki –k.57-58.

Powódka dokonała telefonicznego zgłoszenia szkody, przy czym potwierdzenie zarejestrowania przez stronę pozwaną istotnej szkody pod numerem (...) nastąpiło w dniu 03.10.2015 r. Powódka zgłosiła stronie pozwanej dodatkowe roszczenia związane z poniesionymi wydatkami, tj. transport uszkodzonego pojazdu- 350 zł oraz podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego – 60 zł.

Okoliczności niesporne.

W kalkulacji naprawy wykonanej przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powódki określono na kwotę 8.723,82 zł brutto.

Dowód:

- kalkulacja naprawy z dnia 08.10.2015 r. nr (...)–k.10-13

Pismem z dnia 16.12.2015 r. pełnomocnik powódki wezwał stronę pozwaną do naprawienia szkody majątkowej doznanej przez powódkę w wyniku przedmiotowej kolizji przez zapłatę na jej rzecz odszkodowania w łącznej kwocie 9.133,82 zł

Dowód:

- kserokopia pisma pełnomocnika powódki z dnia 16.12.2015 r.-k.17

Pismem z dnia 30 grudnia 2015 roku strona pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. poinformowała powódkę o odmowie przyznania odszkodowania, uzasadniając swoje stanowisko tym, że analiza zakresu uszkodzeń samochodów osobowych marki P. (...) i M. (...) wskazuje na to, że przedmiotowe uszkodzenia powstały w innych okolicznościach niż opisane w zgłoszeniu szkody. W związku z tym nie ponosi odpowiedzialności za uszkodzenie samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód:

- kserokopia pisma (...) S.A. w W. z dnia 30 grudnia 2015 roku – k.18 akt

Na podstawie przeprowadzonych przez biegłego sądowego badań symulacyjnych, nie uzyskano ustawienia pojazdów w taki sposób, aby mogło dojść do uszkodzeń zaistniałych w samochodzie M. (...) w obszarze powierzchni obłachowania drzwi przednich i dalej na lewym boku samochodu. Nie mogło również wystąpić uszkodzenie lusterka zewnętrznego na drzwiach przednich lewych. Uszkodzenia na samochodzie M. posiadają inny kształt. Brak też jest śladów odworowania opony na powierzchni tegoż auta, co wyklucza zerwanie opony z felgi prawego przedniego koła pojazdu marki P. we wskazywanych okolicznościach. Brak też jest śladów, które by wskazywały na działanie koła przedniego lewego z samochodu M. na powierzchnię karoserii samochodu P.. W przypadku zderzenia skośnego i wzajemnym ocieraniu się bokami pojazdów, w czasie takiego przemieszczania zakres i wysokość występowania śladów powinien być wzajemnie ze sobą przystający. Zestawienie porównawcze uszkodzeń, jakie pozostały na przedmiotowych pojazdach, tj. P. (...) nr rej. (...) oraz M. (...) nr rej. (...) jest rozbieżne, co oznacza, że uszkodzenia jakie znajdują się na tych pojazdach powstały w innych okolicznościach od tych, które zostały przedstawione przez powódkę i świadka P. S..

Dowód:

- Opinie biegłego sądowego J. S. z dnia 01.02.2017 r. i 27.04.2017 r. – k.72-90 i 117-126

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Co do zasady sporna w niniejszej sprawie pozostawała kwestia czy uszkodzenia pojazdu powódki powstały w okolicznościach określonych w pozwie.

Przystępując jednakże do oceny zasadności zgłoszonego przez powódkę roszczenia, w pierwszym rzędzie należy zaznaczyć, że istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują przepisy szczególne, a mianowicie ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm). Regulacja dotycząca zakresu ochrony ubezpieczeniowej została zawarta w art. 36 ust. 1 tejże ustawy, zgodnie z którym odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach

odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Należy również zwrócić uwagę, iż ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie. Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (por. np. uchwały z dnia 18 marca 1994 roku, III CZP 25/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 188 i z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 oraz wyrok z dnia 11 czerwca 2003 roku, V CKN 308/01, niepubl.). W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. W powołanym wyroku Sąd Najwyższy dodatkowo podniósł, że do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania. W doktrynie podkreśla się również, że pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym i prawie cywilnym powoduje, iż przy ustalaniu szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej można kierować się ogólnymi zasadami przyznawania odszkodowania. Przeważa także stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, "Izba Cywilna" 2002, nr 12, s. 40 oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01). Tak więc, pojęcie szkody ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. W skład takiej szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowawczego. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00 (niepubl.), stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, odszkodowanie zatem nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1980 roku, III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Reasumując powyższe rozważania prawne należy podkreślić, że strona pozwana jako ubezpieczyciel może ponosić odpowiedzialność wyłącznie za adekwatne skutki zdarzenia komunikacyjnego, do jakiego miało dojść w dniu 01 października 2015 roku. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewątpliwym pozostaje natomiast, że zestawienie porównawcze uszkodzeń, jakie pozostały na pojazdach P. (...) nr rej. (...) oraz M. (...) nr rej. (...) jest rozbieżne, co oznacza, że uszkodzenia jakie znajdują się na tych samochodach powstały w innych okolicznościach od tych, które zostały przedstawione przez powódkę i świadka P. S..

Sporządzający w sprawie opinię główną i uzupełniającą z dnia 01.02.2017 r. i 27.04.2017 r. biegły sądowy J. S. stwierdził jednoznacznie, że

na podstawie przeprowadzonych przez niego badań symulacyjnych, nie uzyskano ustawienia pojazdów w taki sposób, aby mogło dojść do uszkodzeń zaistniałych w samochodzie M. (...) w obszarze powierzchni obłachowania drzwi przednich i dalej na lewym boku samochodu. Nie mogło również wystąpić uszkodzenie lusterka zewnętrznego na drzwiach przednich lewych. Uszkodzenia na samochodzie M. posiadają inny kształt. Brak też jest śladów odwzorowania opony na powierzchni tegoż auta, co wyklucza zerwanie opony z felgi prawego przedniego koła pojazdu marki P. we wskazywanych okolicznościach. Nie ma śladów, które by wskazywały na działanie koła przedniego lewego z samochodu M. na powierzchnię karoserii samochodu P.. W przypadku zderzenia skośnego i wzajemnym ocieraniu się bokami pojazdów, w czasie takiego przemieszczania zakres i wysokość występowania śladów powinien być wzajemnie ze sobą przystający, natomiast w przedmiotowej sprawie ustalone uszkodzenia na istotnych pojazdach do siebie nie przystają i są rozbieżne.

Sąd przy tym nie znalazł żadnych podstaw do zdyskwalifikowania twierdzeń biegłego odnośnie rodzaju i charakteru uszkodzeń, jakie rzeczywiście ustalono i oraz tych, które mogły powstać na skutek zderzenia się przedmiotowych samochodów w opisywanych przez powódkę i świadka P. S. okolicznościach. Opinie pisemne złożone przez biegłego, odnoszące się do zakresu i rodzaju uszkodzeń ustalonych oraz tych, jakie winny występować w opisywanych okolicznościach w samochodach, które miały brać udział w kolizji, są rzeczowe, logiczne i oparte na specjalistycznej wiedzy.

Podsumowując, brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności strony pozwanej, albowiem analiza zakresu uszkodzeń samochodów osobowych marki P. (...) i M. (...) wskazuje na to, że przedmiotowe uszkodzenia powstały w innych okolicznościach niż opisane w zgłoszeniu szkody. W związku z tym strona pozwana nie ponosi odpowiedzialności za uszkodzenie samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), ani też za dodatkowe koszty zgłoszone przez powódkę, czemu Sąd dał wyraz w punkcie II wyroku, oddalając powództwo w zakresie podtrzymywanym przez powódkę.

Na rozprawie w dniu 06 września 2016 roku powódka ograniczyła żądanie o kwotę 60 zł, której dotyczy faktura z dnia 13.10.2015 r. nr (...) wraz z odsetkami.

Analiza złożonego oświadczenia nie prowadzi do wniosku, że jest ono sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.).

Wedle natomiast przepisu art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Przyjmując zatem, że ograniczenie żądania we wskazanym zakresie jest jednoznaczne z cofnięciem pozwu w tej części wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd na mocy przywołanych przepisów orzekł jak w punkcie I wyroku.

Na mocy przepisu art. 98§1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanego przepisu do kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną należało zaliczyć: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2.400zł oraz żądaną opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 1.217 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.403,97 zł. Zatem powódka, która przegrała sprawę w całości jest zobowiązana do zwrotu na rzecz strony pozwanej łącznie kwoty 3.820,97 zł, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.